

POVAHA DOVOLACEJ OTÁZKY V KONANÍ PODĽA CIVILNÉHO SPOROVÉHO PORIADKU

Ak sú dôvody dovolania podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku koncipované tak, že dovolateľ nerozporuje ustálený skutkový stav ako výsledok dokazovania a následného hodnotenia dôkazov, ale kritizuje (ne)použitie právnej normy na zistený skutkový stav, ide o formuláciu právnej otázky. Dovolanie je potom prípustné aj napriek tomu, že právna otázka súvisí s právnou kategóriou, ktorej široká formulácia a široký aplikačný záber prakticky znemožňujú tvorbu právnych viet v podobe zovšeobecnených judikátov. Nemožno totiž zabúdať, že aj dovolanie podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku slúži ochrane subjektívnych práv sporových strán a nejde len o nástroj zjednocovania rozhodovacej činnosti súdov. Odlišným prípadom je kritika (ne)použitia právnej normy, avšak na podklade spochybňovania skutkových záverov nižších súdov v podobe nevykonania navrhovaných dôkazov či nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov ústiaceho do ustálenia skutkového stavu. Skutočnou podstatou nespokojnosti dovolateľa potom nie sú otázky právne, ale skutkové, ktoré prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku nezakladajú, a preto nejde o odmietnutie spravodlivosti, ak dovolací súd na takto koncipované dovolanie nedá meritórne odpovede.

Skutočnosť, že dovoláciu argumentáciu skutkovej povahy sťažovateľ „obliekol“ do kabáta posúdenia súladu s právnou kategóriou dobrých mravov, nepostačuje na spochybnenie ústavne konformného záveru dovolacieho súdu o neprípustnosti dovolania z dôvodu skutkovej povahy dovolacej otázky. Pripustením takejto konštrukcie preferovanej sťažovateľom by každá nespokojnosť dovolateľa s ustálením skutkového základu rozhodnutia v jeho spore bola z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku transformovateľná do procesnej polohy nesprávneho právneho posúdenia veci a Najvyšší súd Slovenskej republiky by sa z dovolacieho súdu zákonom určeného na rozhodovanie o právnych otázkach stával treťou inštanciou s plným rozsahom skutkového a právneho rozhodovania.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 295/2024 z 30. mája 2024)

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **T. R. M.**, zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Lieskovským, Farská 40, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/320/2020 z 27. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :**I.**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie

zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím najvyššieho súdu uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadostučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ od 7. februára 2011 vykonával prácu ako lektor anglického jazyka v pracovnom pomere uzavretom na dobu určitú, pričom pracovný pomer bol pred uplynutím doby jeho trvania viacnásobne opakovane dohodnutý (predlžovaný). U zamestnávateľa si lektorskú činnosť objednávala obchodná spoločnosť MONDI SCP, a.s. Zamestnávateľ rozhodnutím o organizačnej zmene z 26. júla 2012 zrušil pracovnú pozíciu lektor anglického jazyka z dôvodu nadbytočnosti, keďže objednávatel' objednávku ukončil. Zamestnávateľ dal 27. júla 2012 sťažovateľovi výpoveď z organizačných dôvodov podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.
3. Sťažovateľ podal žalobu o neplatnosť výpovede, ktorú Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 6. februára 2017 zamietol. Konštatoval, že výpoveď spĺňala všetky zákonom požadované náležitosti, za zamestnávateľa ju podpísala oprávnená osoba a bola preukázaná príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou sťažovateľa. Nedôvodnou bola aj námietka, že sťažovateľ bol užívateľským zamestnancom, keďže pracovná zmluva neobsahovala náležitosti písomnej dohody o dočasnom pridelení predpísané Zákonníkom práce. Na prospech sťažovateľa okresný súd nevyhodnotil ani námietku o nesplnení ponukovej povinnosti zamestnávateľom, pretože žiadne z disponibilných voľných pracovných miest neponúkalo sťažovateľovi vhodnú prácu.
4. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 26. novembra 2019 prvoinštančný rozsudok okresného súdu potvrdil. Stotožnil sa so závermi okresného súdu a k námietke sťažovateľa o účelovosti výpovede uviedol, že to, či MONDI SCP, a.s., (ne)plánovala v ďalšom období zabezpečovať výučbu anglického jazyka prostredníctvom sťažovateľovho zamestnávateľa, ani dôvod, pre ktorý zrušila objednávku na výučbu anglického jazyka, nezakladajú na strane zamestnávateľa (žalovaného) účelovosť výpovede ani konanie v rozpore s dobrými mravmi. Nič nenasvedčovalo záveru, že by zamestnávateľ iba predstieral prijatie organizačnej zmeny.
5. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie. Zmätočnosť podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) videl v porušení § 220 ods. 2 CSP okresným súdom, ktorý sa nesprávne a nedostatočne vysporiadal s výpoveďou svedka B. Vyhodnotil ju jedinou vetou, a to, že svedok mal uviesť vo svojej výpovedi skutočnosti, ktoré nesúviseli s prejednávanou vecou. Sťažovateľ v priebehu prvoinštančného konania uviedol, z akých dôvodov považoval celý proces prijatia organizačnej zmeny a následne jeho výpovede za účelový. So žiadnym z argumentov sa však okresný súd nevysporiadal. Okresný súd riadne nevyhodnotil podstatné dôkazy, nevysporiadal sa s podstatnými argumentmi a krajský súd sa v potvrdzujúcom rozsudku

len veľmi okrajovo, nevecne a nedostatočne venoval argumentácii týkajúcej sa účelovosti organizačnej zmeny a výpovede, čím došlo k vade podľa § 420 písm. f) CSP.

6. Nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP spočíva v tom, že oba nižšie súdy neskúmali a nevyhodnotili všetky skutkové okolnosti, ktoré skončeniu pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti predchádzali, preto logicky ani nemohli riadne posúdiť, či išlo o konanie, ktoré je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi. Riešenie tohto problému odvolacím súdom sa odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pretože potreba skúmania všetkých skutkových okolností, ktoré skončeniu pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti predchádzali, a zároveň posúdenia, či výpoveď z uvedeného dôvodu je v rozpore s dobrými mravmi, vyplýva z rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 42/2010 a R 28/2009. Ak by okresný súd a krajský súd riadne posúdili všetky skutkové okolnosti, ktoré predchádzali organizačnej zmene a následnej výpovedi, dospeli by k záveru o jasnej účelovosti organizačnej zmeny aj výpovede.
7. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa zamietol. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov krajský súd rozhodol, a odôvodnenie jeho rozhodnutia (ktoré treba v spojení s rozhodnutím okresného súdu chápať ako jeden vecný celok) má všetky náležitosti podľa § 393 CSP. Dovolanie neslúži na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade podľa § 420 písm. f) CSP, avšak najvyšší súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.
8. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci najvyšší súd rekapituloval, že tento dôvod sťažovateľ videl v opomenutí povinnosti nižších súdov skúmať všetky skutkové okolnosti, ktoré skončeniu pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti predchádzali. Podľa sťažovateľa si krajský súd vyselektoval len tú skutočnosť, že prijatie rozhodnutia o organizačnej zmene predchádzalo zrušeniu objednávky spoločnosťou Mondi SCP, a.s., týkajúcej sa výučby anglického jazyka, absolútne však neprihliadol na všetky skutkové okolnosti, ktoré prechádzali prijatím organizačnej zmeny a následnej výpovedi, neposúdil ani to, či bolo toto konanie v rozpore s dobrými mravmi alebo nie, čím sa riešenie tohto problému odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Z toho najvyšší súd vyvodil, že sťažovateľ nevymedzil právnu otázku zákonom vyžadovaným spôsobom, pretože za podstatnú právnu otázku považoval otázku týkajúcu sa skúmania skutkových okolností, ktoré predchádzali skončeniu pracovného pomeru, otázku existencie rozhodnutia o organizačnej zmene v čase výpovede a hodnotenia dôkazov v súvislosti

s posúdením, či bolo konanie v súlade s dobrými mravmi, alebo nie. Takto formulované otázky nespĺňajú kritériá vymedzenia právnej otázky spôsobom upraveným v § 432 CSP, ale vyjadrujú iba nesúhlas dovolateľa so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu a nespokojnosť s napadnutým rozhodnutím.

III.

Argumentácia sťažovateľa

9. Podľa sťažovateľa sa podstata zásahu do jeho práv odvíja od pochybenia okresného súdu, ktorý sa nesprávne a nedostatočne vysporiadal s vyhodnotením výpovede svedka B. Išlo pritom o podstatného svedka vo vzťahu k preukázaniu sťažovateľom namietanej účelovosti výpovede. Sťažovateľ mal s B. osobné konflikty (tie má preukazovať obsah spisu okresného súdu), v dôsledku čoho sa B. ako riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Ružomberku angažoval voči sťažovateľovi tak, že sa 16. júla 2012 osobne informoval o jeho pôsobení v spoločnosti MONDI SCP, a.s. Krátko na to došlo k organizačnej zmene a výpovedi adresovanej sťažovateľovi. Preto bolo nutné sa výpoveďou B. riadne zaoberať a náležite ju vyhodnotiť, čo však súdy nevykonali.
10. Sťažovateľ poukazuje na chronológiu skutkových udalostí, keď mu najprv 9. júla 2012 bola predĺžená pracovná zmluva, avšak potom, keď sa o jeho pôsobení v spoločnosti MONDI SCP, a.s., informoval 16. júla 2012 B., došlo 20. júla 2012 k pokusu o ukončenie pracovného pomeru so sťažovateľom dohodou a po komunikácii MONDI SCP, a.s., so zamestnávateľom dochádza 26. júla 2012 k organizačnej zmene, ktorá viedla k výpovedi 27. júla 2012. Popísané fakty si vyžadovali riadny prieskum nielen skončenia objednávky zo strany MONDI SCP, a.s., ako dôvodu organizačnej zmeny, ale aj tomu predchádzajúcich okolností. Sťažovateľ upozorňuje, že k ukončeniu vzťahu medzi MONDI SCP, a.s., a zamestnávateľom malo dôjsť až 1. augusta 2012, napriek tomu k prijatiu organizačnej zmeny došlo už 26. júla 2012. Sťažovateľ naznačuje, že rozhodnutie o organizačnej zmene bolo s veľkou pravdepodobnosťou vyhotovené až dodatočne na účely konania o neplatnosti výpovede.
11. Sťažovateľ vyslovuje pochybnosti aj o tom, či skutočne medzi MONDI SCP, a.s., a zamestnávateľom existoval obchodnoprávny vzťah tvoriaci základ pre existenciu pracovného miesta; v skutočnosti sa komunikácia medzi nimi obmedzila na žiadosť MONDI SCP, a.s., aby zamestnávateľ so sťažovateľom ukončil pracovný pomer. Podľa sťažovateľa medzi uvedenými subjektmi existoval skôr vzťah agentúry dočasného vzdelávania a užívateľského zamestnávateľa.
12. Sťažovateľ konzistentne v priebehu celého konania argumentoval, prečo považoval proces organizačnej zmeny i následnej výpovede za účelový. So žiadnym z týchto argumentov, či už mali skutkový alebo právny charakter, sa okresný súd nevysporiadal. Nadväzne krajský súd pri odvolacom prieskume formálne uplatnil § 387 ods. 2 CSP, ktorý však podľa názoru sťažovateľa nemožno aplikovať, ak súd prvého stupňa úplne odignoruje podstatnú argumentáciu a nevysporiada sa s ňou. Preto ani krajský súd nereagoval dostatočne na dôvody, ktoré sťažovateľ uvádzal v prvoinštančnej fáze konania a následne aj v odvolaní. To zakladalo dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, a preto nemožno

súhlasí so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého sa nižšie súdy vysporiadali so všetkými relevantnými námietkami. Sťažovateľ dovolaním neusiloval o revíziu skutkového stavu (ako to zhodnotil najvyšší súd), ale kritizoval ním nesplnenie povinnosti riadne sa vysporiadať so všetkými výsledkami vykonaného dokazovania, ktoré vyšli najavo. Sťažovateľ je presvedčený, že ak okolnosti predchádzajúce výpovedi možno vyhodnocovať z hľadiska ich súladu s dobrými mravmi s následným dopadom na záver o neplatnosti výpovede (to potvrdzuje rozhodovacia prax súdov), potom jeho námietky boli pre vec tvoriacu predmet konania podstatné a bolo nutné na ne adresne odpovedať. Najvyšší súd si však túto svoju povinnosť nesplnil.

13. Aj jeho dovolanie založené na § 421 ods. 1 písm. a) CSP bolo podľa sťažovateľa najvyšším súdom posúdené formálne. Sťažovateľ je presvedčený, že ťažisková otázka poskytovanej súdnej ochrany (skúmanie okolností predchádzajúcich organizačnej zmene z hľadiska ich súladu s dobrými mravmi s dopadom na platnosť výpovede) má jednoznačne povahu právnu.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Vo vzťahu k námietke, ktorej ústredným bodom je výpoveď svedka B., ústavný súd uvádza, že sťažovateľ uvedeného svedka považoval za nositeľa informácií spôsobilých preukázať účelovosť výpovede zamestnávateľa.
15. Odhliadnuc od skutočnosti, že zo žiadneho ustanovenia Zákonníka práce či všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o platnosti právnych úkonov nevyplýva, že by účelovosť bola charakteristikou právneho úkonu ústiacou do jeho neplatnosti, a že z určitého hodnotiaceho uhla pohľadu je každý právny úkon vyznačujúci sa svojou kauzou vlastne účelový, lebo určitý účel sleduje, ústavný súd uvádza, že sťažnostná argumentácia pomíňa dôležitý aspekt, a to predmet konania, v ktorom sťažovateľ ako žalobca vystupoval. Bola ním neplatnosť výpovede, teda jednostranného právneho úkonu zamestnávateľa voči zamestnancovi, čo aj v procesnej rovine determinuje postavenie sporových strán svedčiace výlučne zamestnancovi a zamestnávateľovi. Ústavný súd nespochybňuje ustálenú (sťažovateľom v dovolaní aj citovanú) súdnu judikatúru, podľa ktorej pri rozhodovaní o neplatnosti výpovede nie je bez významu motivácia zamestnávateľa pri rozhodovaní sa o vypovedaní pracovného pomeru. Keďže ale ide o motiváciu práve a len zamestnávateľa, je zrejmé, že aj dokazovanie konajúceho súdu sa musí koncentrovať na skutkové okolnosti majúce priamy vzťah práve k zamestnávateľovi. Ak by svedok B. zamýšľal vyvolať výsledok spočívajúci vo výpovedi danej sťažovateľovi, potom na to, aby takýto jeho zámer spochybnil motiváciu zamestnávateľa a súlad jeho konania s dobrými mravmi, by menovaný svedok nepochybne musel svojím konaním pôsobiť práve na sťažovateľovho zamestnávateľa. Z ústavným súdom vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že svedok B. na pojednávaní 11. decembra 2014 nevypovedal o žiadnom priamom kontakte so sťažovateľovým zamestnávateľom. V rozhodnom čase sa stretol s členom predstavenstva MONDI SCP, a.s. (Senecký). Ešte podstatnejším bolo vysvetlenie svedka B., že dôvodom jeho kontaktu so Seneckým bolo výlučne praktické naplánovanie ďalších administratívnych krokov

v súvislosti s úvahami o tom, či vzhľadom na dohodnutú dĺžku trvania pracovného pomeru sťažovateľa podá alebo nepodá podnet na administratívne vyhostenie sťažovateľa. Ak by totiž pracovný pomer sťažovateľa v blízkej dobe skončil, podnet na vyhostenie by bol bezvýznamný.

16. Ústavný súd v predchádzajúcom bode rekapitulované okolnosti neuvádza preto, aby vstupoval na pole skutkového posudzovania pracovnoprávneho sporu, čo patrí všeobecným súdom, ale preto, aby mohol zrozumiteľne a presvedčivo vysvetliť nedôvodnosť predmetnej sťažnostnej námietky. Okresný súd totiž následne skutočne stručne v odôvodnení prvoinštančného rozsudku uviedol, že svedok B. vo svojej výpovedi uviedol skutočnosti nesúvisiace s prejednávanou vecou. Vzhľadom na to, čo uviedol ústavný súd v predchádzajúcom odseku, je takýto záver (aj keď stručný) ústavne udržateľný. Svedok B. sa v kritickom období v júli 2012 nedostal do priameho kontaktu so zamestnávateľom sťažovateľa, preto jeho motiváciu dať sťažovateľovi výpoveď priamo ovplyvniť nemohol. Vo svojej výpovedi sa menovaný svedok zaoberal svojím konaním v súvislosti s úvahami o podaní podnetu na administratívne vyhostenie sťažovateľa, čo nevzbudzuje žiadne pochybnosti o zlom úmysle, keďže funkcionárovi okresného riaditeľstva Policajného zboru otázky tohto druhu do vecnej pôsobnosti, prirodzene, patria, ba ich preverovanie možno považovať za súčasť jeho služobných povinností. Úvahy o administratívnom vyhostení však s výpoveďou zamestnávateľa danou sťažovateľovi nemali žiadny relevantný skutkový ani právny vzťah. Z obsahu vyžiadaného súdneho spisu nevyplýva iný dôvod organizačnej zmeny vedúcej k výpovedi danej sťažovateľovi, iba zrušenie objednávky zo strany MONDI SCP, a.s., čo predstavuje normálnu súčasť právneho styku nesignalizujúcu bez ďalšieho akýkoľvek zlý úmysel. Práve preto je záver okresného súdu o absencii súvislosti výpovede svedka B. s prejednávanou vecou ústavne udržateľný.
17. Po podaní sťažovateľovho odvolania sa s uvedeným hodnotením stotožnil aj krajský súd a podľa názoru ústavného súdu vhodne doplnil (bod 17 rozsudku krajského súdu), že dôvod, pre ktorý MONDI SCP, a.s., zrušila objednávku na výučbu anglického jazyka, nezakladá na strane žalovaného zamestnávateľa účelovosť výpovede ani konanie v rozpore s dobrými mravmi. Tento záver korešponduje s už formulovanými závermi ústavného súdu, podľa ktorých skutkové závery konajúcich súdov o nepreukázaní ovplyvňovania rozhodnutia zamestnávateľa o výpovedi sú ústavne udržateľné. Nadväzne je ústavne udržateľným aj právny záver najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku, podľa ktorého konanie o sťažovateľovej žalobe nebolo postihnuté žiadnymi závažnými deficitmi v dokazovaní (opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov) či skutkovými omylmi, ktoré by zakladali vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľova námietka, že dovolaním neusiloval o revíziu skutkového stavu (ako to zhodnotil najvyšší súd), ale kritizoval ním nesplnenie povinnosti riadne sa vysporiadať so všetkými výsledkami vykonaného dokazovania, ktoré vyšli najavo, je vnútorne protirečivá, pretože sťažovateľ zjavne očakával, že ak dôjde k riadnemu vysporiadaniu sa so všetkými výsledkami dokazovania, skutkový stav tvoriaci základ pre rozhodnutie bude revidovaný (odlišný) a bude viesť k vyhovneniu jeho žalobe.

18. Sťažovateľovo zdôrazňovanie významu časového sledu udalostí v júni a júli 2012 konajúce súdy nevyhodnotili ako dostatočný skutkový základ na vyhovenie jeho žalobe a pri už naznačenej absencii ďalších relevantných skutkových podkladov ústavný súd nepovažuje takýto záver za zjavne mylný, a tým kolidujúci s požiadavkami základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Ďalšie argumenty skutkovej povahy obsiahnuté v ústavnej sťažnosti majú celkom marginálnu povahu a nie sú spôsobilé zvrátiť uvedený záver. Ak totiž sťažovateľ tvrdí, že k prijatiu organizačnej zmeny došlo už 26. júla 2012, hoci k ukončeniu vzťahu medzi MONDI SCP, a.s., a zamestnávateľom malo dôjsť až 1. augusta 2012, potom je potrebné uviesť, že z obsahu vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že účinnosť organizačnej zmeny zamestnávateľ určil až ku dňu skončenia pracovného pomeru so sťažovateľom. Názor sťažovateľa, podľa ktorého rozhodnutie o organizačnej zmene bolo s veľkou pravdepodobnosťou vyhotovené až dodatočne, je domnienkou, ktorá bez primeraného preukázania nemôže tvoriť súčasť skutkového základu pre rozhodnutie sporu.
19. Pokiaľ ide o odmietnutie dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie veci, podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v bode 28 napadnutého rozsudku korektne identifikoval podstatu dôvodov sťažovateľovho dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP. Spočívala v sťažovateľovej nespokojnosti s tým, že nižšie súdy neskúmali všetky skutkové okolnosti, ktoré skončeniu pracovného pomeru predchádzali, a že sa skutkovo obmedzili len na konštatovanie, podľa ktorého rozhodnutiu o organizačnej zmene predchádzalo zrušenie objednávky na výučbu anglického jazyka spoločnosťou MONDI SCP, a.s. Ústavný súd súhlasí so záverom najvyššieho súdu, že v dovolaní podľa § 421 ods. 1 CSP sťažovateľ predniesol skutkové otázky. Skutočnosť, že dovoláciu argumentáciu skutkovej povahy sťažovateľ „obliekol“ do kabáta posúdenia súladu s právnou kategóriou dobrých mravov, nepostačuje na spochybnenie ústavne konformného záveru najvyššieho súdu. Pripustením takejto konštrukcie by totiž každá nespokojnosť dovolateľa s ustálením skutkového základu rozhodnutia v jeho spore bola z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP transformovateľná do procesnej polohy nesprávneho právneho posúdenia veci a najvyšší súd by sa z dovolacieho súdu zákonom určeného na rozhodovanie o právnych otázkach stával treťou inštanciou s plným rozsahom skutkového a právneho rozhodovania. Ústavný súd vedený v prvom rade snahou šetriť prístup dovolateľov k súdnej ochrane v dovolacej fáze podrobuje vo svojej judikatúre výsledky dovolacieho súdu o povahe otázky prednesenej v dovolaní podľa § 421 ods. 1 CSP prísneho prieskumu, a to osobitne aj na úrovni právnej kategórie dobrých mravov (III. ÚS 405/2021). V sťažovateľovej veci je však po prieskume skutočných dôvodov dovolania zistených z vyžiadaného súdneho spisu nutné konštatovať, že záver najvyššieho súdu o skutkovej povahe otázok nastolených sťažovateľom je plne ústavne udržateľný. Ak sú totiž dôvody dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP koncipované tak, že dovolateľ nezosporňuje ustálený skutkový stav ako výsledok dokazovania a následného hodnotenia dôkazov, ale kritizuje (ne)použitie právnej normy na zistený skutkový stav, zjavne ide o formuláciu právnej otázky. Dovolanie je potom prípustné aj napriek tomu, že právna otázka súvisí s právnou kategóriou, ktorej široká formulácia a široký aplikačný záber prakticky znemožňujú tvorbu právnych viet v podobe zovšeobecnených judikátov.

Nemožno totiž zabúdať, že aj dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP slúži ochrane subjektívnych práv sporových strán, nejde len o nástroj zjednocovania rozhodovacej činnosti súdov. Odlišným prípadom je kritika (ne)použitia právnej normy, avšak na podklade spochybňovania skutkových záverov nižších súdov v podobe nevykonania navrhovaných dôkazov či nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov ústiaceho do ustálenia skutkového stavu, s ktorým je dovolateľ nespokojný. Aj v takom prípade dovolateľ očakáva opačné rozhodnutie v jeho veci. Skutočnou podstatou jeho nespokojnosti však nie sú otázky právne, ale skutkové, ktoré prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nezakladajú, a preto nejde o odmietnutie spravodlivosti, ak najvyšší súd na takto koncipované dovolanie nedá meritórne odpovede. To bol z už uvedených dôvodov aj prípad sťažovateľa, keďže podľa jeho presvedčenia ak by všeobecné sudy posudzovali aj ďalšie skutkové udalosti predchádzajúce výpovedi z pracovného pomeru, dospeli by k skutkovému obrazu prejednávanej veci odôvodňujúcemu konštatovanie rozporu spornej výpovede s dobrými mravmi.

20. Napokon ani sťažovateľova námietka, podľa ktorej medzi zamestnávateľom a MONDI SCP, a.s., existoval vzťah agentúry dočasného zamestnávania a užívateľského zamestnávateľa, nie je relevantná. Okresný súd v bode 29 svojho rozsudku vysvetlil povinné obsahové náležitosti povinnej písomnej dohody o dočasnom pridelení medzi zamestnávateľom a zamestnancom a uviedol, že takáto dohoda v predmetnej veci uzatvorená nebola. Tento skutkový aspekt sťažovateľ vo svojich opravných prostriedkoch nevyvracal iba znovu opakovane presvedčenie o postavení žalovaného ako agentúry dočasného zamestnávania. Preto ak sa krajský súd osobitne tomuto odvolaciemu dôvodu nevenoval a iba odkázal na závery okresného súdu, stotožniac sa s nimi, bola naplnená požiadavka náležitého vysporiadania sa s dôvodmi sťažovateľovej žaloby a v nej obsiahnutej argumentácie. Najvyšší súd sa potom mohol uchýliť len k všeobecnému konštatovaniu o súlade dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu s požiadavkami na odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia súdu plynúcimi z § 393 CSP.
21. Ústavný súd vyhodnotil všetky sťažnostné námietky ako nedôvodné, a teda nespôsobilé viesť po eventúálnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie k meritórnemu záveru o porušení označených práv sťažovateľa zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.
22. Odmietnutie ústavnej sťažnosti má za následok, že je bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa vznesenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia, vrátenie veci, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).